

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 171/2017-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. marca 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou [REDAKČIA], pre namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 7 C 3/2000-498 zo 4. októbra 2010 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 Co 119/2011-587 z 10. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 13. februára 2017 mailom a 17. februára 2017 poštou sa [REDAKČIA],

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), domáhala vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej v záhlaví označených základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 7 C 3/2000-498 zo 4. októbra 2010 a postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 119/2011-587 z 10. novembra 2015 a ktorým by napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka zároveň požiadala, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

2. Predmetná sťažnosť nadväzuje na predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky, ktorú ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 351/2016-16 z 26. apríla 2016 v časti týkajúcej sa námietky porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým rozsudkom okresného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci, v časti týkajúcej sa námietky porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol ako neprípustnú z dôvodu podania mimoriadneho opravného prostriedku – dovolania a v časti týkajúcej sa námietky porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom krajského súdu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa v tom čase účinného § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým v konaní o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) z vecí, ktoré mala sťažovateľka a jej manžel (ďalej len „navrhovateľ“) v BSM ku dňu jeho zániku, prikázal do vlastníctva navrhovateľa nehnuteľné veci (dva byty) a hnutel'né veci, prikázal do vlastníctva sťažovateľky nehnuteľné veci (byt, nebytové

priestory, hodnotu nebytových priestorov, pozemok – ostatné plochy a hodnotu zvyšku pôvodného pozemku – ostatné plochy) a hnutel'né veci, zaviazal navrhovateľa zaplatiť s'ťažovateľke vyrovnanie jej majetkového podielu a zároveň zaviazal navrhovateľa aj s'ťažovateľku zaplatiť súdne poplatky a štátu trovy konania na účet okresného súdu.

4. So závermi okresného súdu a krajského súdu týkajúcimi sa vypořádania BSM nehnuteľných vecí s'ťažovateľka nesúhlasí a v s'ťažnosti namieta, že *„v dôsledku aplikácie ústavne nekonformného a arbitrárneho právneho názoru, ktoré súdy sa dostatočne nevysporiadali so zisteným skutkovým a právnym stavom veci a svojimi nezákonnými rozhodnutiami vážne porušili základné ústavné práva s'ťažovateľky“* špecifikované *„v čl. II tejto Ústavnej s'ťažnosti“* (označené v záhlaví tohto uznesenia, pozn.).

II.

5. Predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní o s'ťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí vyplývajúcich z § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 53 zákona o ústavnom súde, ktoré ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní návrhu na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

7. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v tu prejednávanej sťažnosti neuviedla, či od právoplatnosti uznesenia č. k. II. ÚS 351/2016-16 z 26. apríla 2016 došlo v napadnutom rozsudku okresného súdu alebo v napadnutom postupe krajského súdu k takým skutkovým alebo právnym zmenám, ktoré by opodstatňovali záver o tom, že nejde o tú istú vec. Inými slovami, sťažovateľka neuviedla žiadne právne relevantné skutočnosti, ktoré by bolo treba zohľadniť v konaní o jej opakovanej sťažnosti.

8. Vychádzajúc z uvedeného, keďže ide o opakovanie dôvodov sťažnosti, o ktorých už bolo ústavným súdom rozhodnuté, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre neprípustnosť.

9. Vo vzťahu k splneniu procesných podmienok prípustnosti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu vychádzal ústavný súd v zmysle rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika (sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54) z právoplatnosti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 114/2016 z 23. novembra 2016, ktorým odmietol sťažovateľkou podané dovolanie ako procesne neprípustné, a preto dvojmesačnú lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považoval v tomto prípade za zachovanú.

10. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že pri uplatňovaní svojich kompetencií v rámci rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by

ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

11. Ústavnému súdu v zmysle jeho ustálenej judikatúry zásadne neprislúcha hodnotiť prednesy či vyjadrenia fyzických osôb a právnických osôb, výsluchy strán, výsluchy svedkov, listinné dôkazy, znalecké dokazovanie a iné, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej. Takýto postup ústavného súdu by bol nielen v príkrom rozpore s právomocami ústavného súdu, ale popieral by základnú zásadu ústnosti a základnú zásadu bezprostrednosti súdneho konania, ktoré vytvárajú najlepšie predpoklady na zistenie materiálnej pravdy (III. ÚS 507/2012, IV. ÚS 19/2012). Pokiaľ všeobecné súdy ústavné garancie vyplývajúce najmä z čl. 46 až čl. 50 ústavy rešpektujú, ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s hodnotením sám nestotožňoval (II. ÚS 593/2011).

12. Pod právom na spravodlivý súdny proces vo vzťahu k vykonávaniu dokazovania preto treba rozumieť, že účastníkovi konania musí byť poskytnutá možnosť podieľať sa zákonom ustanoveným spôsobom na dokazovaní, čo znamená dôkazy navrhovať, byť prítomný na vykonávaní dokazovania (§ 122 ods. 1 OSP) vrátane práva klásť účastníkom otázky (§ 126 ods. 3 OSP) a k navrhovaným a už vykonávaným dôkazom sa vyjadrovať (§ 123 a § 129 ods. OSP; m. m. III. ÚS 60/04). Do obsahu tohto práva však nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (m. m. I. ÚS 97/97), ani domáhať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Právo na súdnu ochranu nemôže byť porušené tým, že všeobecný súd vysloví svoj právny názor, rozhodne na jeho základe a svoje rozhodnutie náležite odôvodní (II. ÚS 77/06).

13. V rámci predbežného prerokovania tejto časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka mimo petitu, ktorým je ústavný súd v zmysle § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný, „v Čl. II tejto Ústavnej sťažnosti“ namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd so zreteľom na ňou uplatnenú, veľmi strohú a všeobecnú argumentáciu o dostatočnom nevysporiadaní sa krajského súdu „so zisteným skutkovým a právnym stavom veci“, ktorá absolútne nezohľadňuje obsah toho-ktorého základného práva a slobody, dospel k názoru, že nie je opodstatnená.

14. Ústavný súd upriamuje pozornosť právnej zástupkyne sťažovateľky na to, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podaní sťažovateľov nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania posudzuje (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010, III. ÚS 349/2015 a iné).

15. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu č. k. 7 C 3/2000-498 zo 4. októbra 2010) ústavný súd dospel k názoru, že obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov vychádzajúcich a nadväzujúcich na prvostupňové konanie, pričom nezistil, že by tieto závery krajského súdu boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

16. Z relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu totiž vyplýva, že „súd prvého stupňa vo veci vykonané dôkazy náležite vyhodnotil podľa kritérií, vyplývajúcich z ustanovenia § 132 O. s. p., na ich základe dospel k správnym skutkovým a aj právnym záverom“, preto krajský súd v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu a na podporu jeho argumentácie uviedol:

„z tvrdení odporkyne... vyplýva, že sporné nehnuteľnosti na výkon svojho podnikania (advokátska kancelária) užíval v čase pred zánikom BSM i navrhovateľ... V dôsledku tejto skutočnosti absentuje základný predpoklad pre nadobudnutie veci do oddeleného vlastníctva, t. j. požiadavka, aby vec slúžila na výkon povolania/podnikania len jedného z manželov... Podobne z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že navrhovateľ súhlasil s prevodmi nebytových priestorov a časti pozemku na tretie osoby po zániku BSM, v dôsledku čoho by nemalo byť na ich hodnotu pri vypořádání prihladené“. Podľa názoru krajského súdu „zo skutkového stavu, náležite zisteného súdom prvého stupňa, nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali prikázanie nehnuteľností do výlučného vlastníctva odporkyne bez povinnosti vyrovnania podielu navrhovateľovi, ako to v odvolaní navrhovala odporkyňa“.

17. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

18. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

19. Keďže z napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva

sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ani práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. marca 2017